



El fulmar

Un fulmar s'acosta a les onades i vola amb elegància fins que és a un parell de centímetres de l'aigua. El fulmar és un ocell marí preparat per suportar els forts vents i el fred de les costes de l'Atlàntic nord. Ara mateix busca alguna cosa per menjar entre les onades. De tant en tant, bat les ales amb moviments ràpids i decidits, usant només l'energia imprescindible.

Tot d'una, veu alguna cosa groga que llu al mirall fosc de l'aigua. Pot ser un crustaci o una medusa petitona? L'atrapa amb el fort bec i se l'empassa ràpidament mentre busca més animalons o uns quants ous de peix per continuar omplint-se la panxa. El fulmar neda, però no busseja, així que sempre troba l'aliment a la superfície de l'aigua.



Té un bon olfacte i de seguida ensuma la flaire de restes de peix provinent d'un vaixell de la vora. Els residus que es generen a les cuines dels vaixells es llencen al mar. Però no té gaire temps per gaudir a soles d'aquest deliciós menjar. Al cap d'un moment, una munió de fulmars a la recerca d'aliment sobrevola el rastre que el vaixell ha deixat en l'aigua al passar.

El fulmar menja gairebé de tot. No és gens llepafils i s'empassarà pràcticament qualsevol coseta que arplegui, sempre que sigui prou menuda. Avui troba coses d'uns quants colors diferents. N'hi ha de verdes i també de grogues, i se les cruspeix totes. El que no sap és que tot allò no és pas menjar de debò, sinó que són trossets de plàstic.



Els fulmars viuen la vida més lentament que els altres ocells marins. Al mar són ràpids i àgils, però a terra ferma són més aviat maldestres i caminar els hi costa molt. Per això solen fer el niu en penya-segats ben a prop de la platja, on només els hi cal aixecar el vol.

Les femelles de fulmar ponen el primer ou als deu anys, mentre que altres ocells marins comencen a pondre cap als quatre o cinc anys. Coven els ous el doble de temps que les gavines però viuen el doble i, de vegades, més i tot. Un fulmar eixerit i amb sort pot arribar a viure més de seixanta anys!

A l'hivern, quan hi ha tempesta, el fulmar es pot arribar a passar fins a dues setmanes al penya-segat sense menjar res fins que amaina. Per sobreviure s'alimenten d'una reserva interna d'oli, que es fan ells mateixos amb peixos petits, crustacis i calamars.



Els pares alimenten les cries amb aquest oli. Els el fiquen a la gola amb el bec, i és tan nutritiu que els menuts aviat es fan més grans que els pares. Però, sovint, en l'aliment hi ha miques diminutes de plàstic, de manera que les cries comencen a engolir aquests residus tan bon punt surten de l'ou.

Quan les cries es queden soles al niu, també fan servir aquest oli per protegir-se dels ocells rapinyaires. Fa molta pudor i, quan algun animal perillós els amenaça, l'escupen. A més, l'oli pot fer que les plomes impermeables del rapinyaire deixin de ser-ho, així que l'eviten tant com poden, perquè si no es podrien morir de fred o de gana.



Fa més de seixanta anys que el nostre fulmar va sortir de l'ou en un penya-segat de Svalbard, un arxipèlag de l'oceà Àrtic. El fulmar i la seva parella han criat plegats més de vint pollets. Els ous de fulmar són blancs i les femelles només en ponen un cada vegada, sempre al mateix niu. Passaven els hiverns separats. Ella anava fins als illots de gel a la deriva del pol Nord, mentre que ell volava en direcció sud, cap a Groenlàndia i Islàndia. Cada primavera, però, tornaven a coincidir.

L'estiu passat els va costar molt trobar prou menjar per a la seva cria. La parella del fulmar, quan sortia a buscar aliments, no anava tan lluny com altres vegades. Estava malalta o potser ja era una mica massa gran per fer cria? Aquesta primavera no ha tornat, i el fulmar s'ha quedat sol. Ell intueix que és morta. Però el que no imagina és que ha mort perquè tenia l'estómac ple de trossets de plàstic. Això només ho saben els científics que la van trobar i examinar.





HO SABIES?

GAIREBÉ EL 10% DEL PLÀSTIC QUE ES FABRICA AL MÓN VA A PARAR AL MAR.

Els investigadors fan servir els fulmars com a indicador de la quantitat de plàstic que hi ha al mar. Estudien els ocells d'aquesta espècie que troben morts a les platges. Els fulmars morts, doncs, són un crit d'alerta tant per als científics com per a tots nosaltres: com més n'hi ha, més elevada és la quantitat de plàstic als oceans.



Darrerament, quan el nostre fulmar busca aliment, bona part del que troba és força més acolorit del que surava al mar quan ell va venir al món, els anys cinquanta del segle passat. Va ser llavors que els humans vam començar a fabricar plàstic en grans quantitats a partir del petroli. En aquella època es van fer les primeres peces de Lego de plàstic i, deu anys més tard, van aparèixer les nines Barbie.



Restes de plàstic trobades a l'estómac d'un fulmar mort.

Els paperets, peles de taronja i cors de poma que es llencen al mar des dels vaixells, o que hi van a parar d'una manera o altra, es descomponen prou de pressa. El plàstic, en canvi, triga molt més temps i no desapareix mai del tot.

A més, fa falta molta llum i escalfor perquè el plàstic es descompongui, i en la foscor del fons marí, el procés triga encara més.

Calen de deu a vint anys perquè es descompongui una bossa de plàstic. Cinquanta, per a les boies d'escuma, i en el cas dels bolquers d'un sol ús i de les ampolles de plàstic calen quatre-cents cinquanta anys. Un fil de canya de pescar triga sis-cents anys a desfer-se!

DESCOMPOSICIÓ DELS RESIDUS AL MAR



